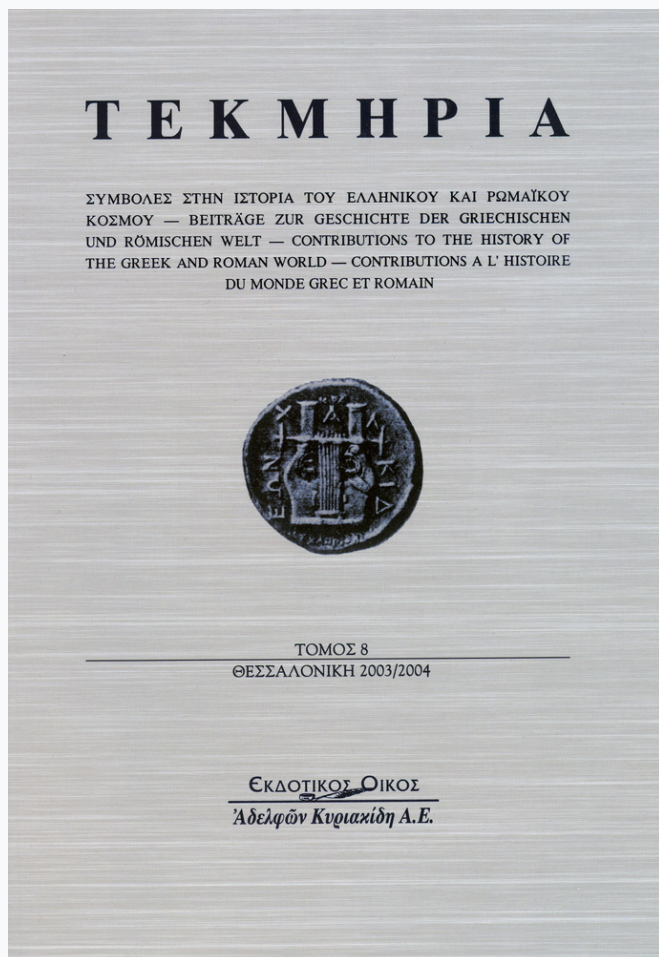

Tekmeria

Vol 8 (2003)

Έπιγραφική μαρτυρία τοῦ πατριάρχου
Ἱεροσολύμων Ἰουβεναλίου

Γ. ΒΕΛΕΝΗΣ

doi: [10.12681/tekmeria.194](https://doi.org/10.12681/tekmeria.194)

To cite this article:

ΒΕΛΕΝΗΣ Γ. . (2003). Έπιγραφική μαρτυρία τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἰουβεναλίου. *Tekmeria*, 8, 103–115.
<https://doi.org/10.12681/tekmeria.194>

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΕΛΕΝΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΦΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΙΟΥΒΕΝΑΛΙΟΥ

Ἀνατολικά τῆς δημοσίας ὁδοῦ ποῦ ὁδηγεῖ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ πρὸς τὴ Βηθλεὲμ ἀποκαλύφθηκε μεγάλης κλίμακας παλαιοχριστιανικὸ ὀκτάγωνο, μὲ προσκτίσματα πρὸς τὰ δυτικά, τὸ ὁποῖο ἀποδόθηκε στὸ γνωστὸ ἀπὸ τὶς πηγὲς «Κάθισμα» τῆς Παναγίας¹. Ἀπὸ τὰ προσκτίσματα σώθηκαν ὀρισμένα μόνο διαμερίσματα, ἀταύτιστα πρὸς τὸ παρόν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν μέρος μιᾶς φαρδιάς πτέρυγας ποῦ κατελάμβανε τὴ νότια πλευρὰ τῆς πρόσθιας ἐνότητας τοῦ ὅλου συγκροτήματος. Ἡ ἀπέναντι καὶ ἡ δυτικὴ πτέρυγα, καθὼς καὶ ἡ βορειοδυτικὴ γωνία τοῦ περικεντροῦ ναοῦ καταστράφηκαν κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐργασιῶν ποῦ ἀποσκοποῦσαν στὴ διέυρυνση τοῦ παράπλευρου ὁδοστρώματος².

Οἱ ἀνασκαφικὲς ἐρευνες, ποῦ ἀκολούθησαν μετὰ τὴν καταστροφὴ, ἔφεραν στὸ φῶς μιὰ ψηφιδωτὴ ἐπιγραφή, τὴ μόνη, ἐξ ὧν γνωρίζω, στὸ συγκεκριμένο παλαιοχριστιανικὸ σύνολο. Βρίσκεται στὸ ἀκραῖο σωζόμενο τμήμα τῆς νότιας πτέρυγας, πολὺ κοντὰ στὸ δρόμο, καὶ κοσμεῖ τὸ λευκὸ ψηφιδωτὸ δάπεδο ἐνὸς μεγάλου ὀρθογώνιου χώρου, τοῦ μεγαλύτερου ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ποῦ ἀνασκάφηκαν στὴ νότια ζώνη τῶν προσκτισμάτων³. Τὸ πλάτος του εἶναι σχεδὸν ἴδιο μὲ τὸ φάρδος τοῦ ἱεροῦ βήματος τοῦ ὀκταγώνου, ἐνῶ ἡ κατὰ μῆκος διάστασή του ἦταν πολὺ μεγαλύτερη, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὶς τρεῖς παραστάδες τοῦ νότιου τοίχου, οἱ ὁποῖες ὄριζαν τρεῖς τουλάχιστον ἀνισομεγέθη διάχωρα τῆς τάξης τῶν τριῶν μὲ τρισήμισυ μέτρων. Τὸ συνολικὸ ἐμβαδὸν αὐτοῦ τοῦ διαμερίσματος θὰ πρέπει νὰ ξεπερνοῦσε τὰ 60 τ.μ. καὶ

1. G. Lavas, «The Kathisma of the Holy Virgin: A major New Shrine», *Δελτίον Ἑυρωπαϊκοῦ Κέντρου Βυζαντινῶν καὶ Μεταβυζαντινῶν Μνημείων (EKBM)* 2 (2001) 60-103, μὲ παρεμβλλόμενο κείμενο τῶν R. Avner καὶ I. Giakoumaki στίς σελ. 81-90 (στὸ ἐξῆς: Lavas, «Kathisma»)

2. Ὁ.π., σ. 60-64, εἰκ. 2-5. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δρόμου ἀποκαλύφθηκαν ἐλάχιστα οἰκοδομικὰ λείψανα, ἐνδέχεται ὅμως νὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, κυρίως στὸ βορειοδυτικὸ τμήμα, μετὰ τὸ ὁδόστρωμα.

3. Ὁ.π., σ. 60-64, εἰκ. 3 (L 292. Ἡ θέση τῆς ἐπιγραφῆς σημειώνεται μὲ μικρὸ διαγραμμισμένο κύκλο).

έπομένως πρόκειται για έναν επίσημο χώρο, ιδιαίτερα σημαντικό για το όλο συγκρότημα, ίσως τον πλέον αξιόλογο μετά το δικάγωνο. Έξάλλου, και η παρουσία της επιγραφής, όπως και το περιεχόμενό της, οδηγούν σε ανάλογες εκτιμήσεις.

Εάν πράγματι ο άνεσκαμμένος χώρος ανήκει σε ένα εκτεταμένο σύνολο μοναστηριακού χαρακτήρα, όπως έχει ήδη χαρακτηριστεί⁴, με προσκυνηματικό τον περίκεντρο ναό, τότε, το μεγάλο διαμέρισμα με την ψηφιδωτή επιγραφή θα μπορούσε να αποτελέσει έναν επίσημο χώρο υποδοχής των προσκυνητών ή την τράπεζα της ολιγάριθμης μοναστικής κοινότητας, ένα φαρδύ και επιμήκη χώρο που εξυπηρετούσε κυρίως τους επισκέπτες. Υπενθυμίζεται ότι στην περιοχή των Αγίων Τόπων υπήρχαν οι «Σπουδαίοι» μοναχοί, καθώς και άλλα «λειτουργικά τάγματα», δηλαδή μοναχοί που ήταν επιφορτισμένοι με τη φροντίδα των λατρευτικών και λειτουργικών αναγκών μέσα στα προσκυνήματα⁵.

Το κείμενο της επιγραφής εντάσσεται μέσα σε κύκλο, ο οποίος όριοθετείται με λεπτή καστανέρυθρη ταινία, διακοσμημένη με ισοσκελείς γωνίες μαύρου χρώματος, σε κανονικές αποστάσεις μεταξύ τους, που τρέχουν αριστερόστροφα και φέρουν στο έσωτερό τους μια υπόλευκη ψηφίδα (Εικ. 1)⁶. Η

4. Lavas, «Kathisma», 69.

5. Για το θέμα των μοναχών που εξυπηρετούσαν τα προσκυνήματα των Αγίων Τόπων, ως λειτουργικά τάγματα, βλ. το λήμμα του Ι. Ζησιούλα για τα Ίεροσόλυμα στη *Θρησκευτική και Ήθική Εγκυκλοπαίδεια*, τ. 6, στ. 830-844, και ειδικότερα στην στ. 831, όπου γίνεται λόγος για τους «σπουδαίους μοναχούς» των Αγίων Τόπων. Για τους «Σπουδαίους» βλ. S. Petridès, «Le monastère de Spoudaei à Jérusalem et les Spoudaei de Constantinople», *Echos d'Orient* 4 (1901) 255. Ειδικότερα για τους Αγίους Τόπους βλ. Κ. Μηλιαράς, «Περί των "Σπουδαίων" μοναχών εν τη εκκλησία Ίεροσολύμων», *Νέα Σιών* 16 (1921) 697 κέ. Το τάγμα των Σπουδαίων συνδέεται, κυρίως, με το ναό της Αναστάσεως. Ωστόσο, από τον Βίο του Αγίου Θεοδοσίου προκύπτει η παρουσία τους και στο προσκύνημα του Καθίσματος της Παναγίας, σύμφωνα με τα γραφόμενα του μοναχού Κυρίλλου: ... *ή μακαρία Ίκελία ... δεξαμένη Θεοδόσιον και ψάλτην εύφυστατον αυτόν εύρουσα ένκαταλέγει τῷ τάγματι των αὐτόθι υπ' αὐτήν σπουδαίων ... (τῆς τοῦ Καθίσματος εκκλησίας).*

6. Ο.π., 80-81, εικ. 19. Η περιγραφή στην παρούσα εργασία, καθώς και το ερμηνευτικό σχέδιο που ακολουθεί βασίζονται στη δημοσιευμένη αυτή φωτογραφία της επιγραφής, τα χρώματα της οποίας δεν είμαι βέβαιος εάν αποδίδονται σωστά στο αντίστοιχο δελτίο του *EKBMM*. Στην περιγραφή των χρωμάτων βασίζομαι, ως ένα βαθμό, στην παράγραφο της σ. 83 (του παρεμβαλλόμενου κειμένου των R. Avner και I. Giakoumaki), όπου οι καστανέρυθρες ψηφίδες χαρακτηρίζονται κόκκινες (ένδεχομένως και να είναι) και οι υπόλευκες ως κίτρινες. Επισημαίνεται ότι οι τετράγωνες παραστάδες (pilasters),

ἐπιφάνεια τοῦ κύκλου δὲν σώζεται ὁλόκληρη παρὰ μόνο τὸ πάνω μέρος της, τὸ ὁποῖο ἀντιστοιχεῖ σὲ λιγότερο ἀπὸ τὸ ἓνα τρίτο τοῦ συνόλου της. Τὸ βάθος καλύπτεται ἀπὸ λευκὲς καὶ ὑπόλευκες ψηφίδες, ὅπως καὶ τοῦ ὑπόλοιπου ψηφιδωτοῦ δαπέδου, καὶ χωρίζεται μὲ καστανέρυθρους ὁδηγούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους σώζονται μόνον οἱ δύο πρῶτοι. Τὰ γράμματα εἶναι ἰσοῦψῃ καὶ σχηματίζονται μὲ μαῦρες ψηφίδες, χωρὶς νὰ ἐφάπτονται στοὺς ὁδηγούς. Ὑπολογίζεται ὅτι τὸ κείμενο τῆς ἐπιγραφῆς ἀναπτυσσόταν σὲ ἑπτὰ σειρές⁷, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἡ πρώτη σώζεται ὁλόκληρη, ἀπὸ τῆς δευτέρας λείπει τὸ πρῶτο γράμμα, ἐνῶ ἀπὸ τὴν τρίτη διατηρεῖται ἀποσπασματικὰ τὸ ἐνδιάμεσο τμήμα τῆς ἀριστερῆς πλευρᾶς.

Ἡ πρώτη σειρά περιέχει καλλιτεχνικὸ συμπλήρωμα στὸ κέντρο, γραμμμένο μὲ μαῦρες ψηφίδες. Φέρει μικρὸ ἰσοσκελῆ σταυρὸ στὴν κορυφὴ καὶ δύο σχηματοποιημένα κλαδιὰ δέντρων στὶς ἄκρες, ὅλα καστανέρυθρου χρώματος. Ἡ δευτέρα σειρά περιέχει τὴν ἔκφραση [Π]ΡΟΝΟΙΑ Κ(αί) ΣΠΟΥΔΗ, προφανῶς σὲ δοτικὴ πτώση. Ἀπὸ τὴν ἐπόμενη ἀποσπασματικὴ σειρά ἀντλείται μὲ ἀσφάλεια τὸ ὄνομα κάποιου [ΙΣ]ΑΝΝΟΥ, ἔπονται δύο μισοκατεστραμμένα γράμματα, Ε καὶ Ν (ἢ Μ), καὶ ἀκολουθεῖ χάσμα πέντε γραμμάτων. Στὸ τέλος τῆς ἴδιας σειρᾶς διακρίνεται τὸ πάνω τμήμα ἑνὸς καμπύλου γράμματος, Ε ἢ Σ, δεδομένου ὅτι τὸ δεξιὸν τμήμα του εἶναι ἀνοικτό.

Σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν ἀνάγνωση τοῦ συμπλήρωματος, οἱ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀνασκαφικοῦ προγράμματος δὲν συμφωνοῦν μεταξὺ τους. Ὁ Γ. Λάββας προτείνει τὴ μεταγραφὴ: (ΟΥ)Β(οῖθ)ει -Α- Κ(ύριε)⁸, ἐνῶ ἡ R. Avner καὶ ἡ συνεργάτιδά της ἀνασκαφῆς Ε. Γιακουμάκη θεωροῦν ὅτι πρόκειται γιὰ μονόγραμμα⁹, ἀλλὰ δὲν προτείνουν οὔτε καὶ ἐπιχειροῦν ἀνάλυσή του.

γιὰ τὶς ὁποῖες γίνεται λόγος στὴν ἴδια παράγραφο, δὲν βρίσκονται στὴ βόρεια πλευρὰ τοῦ χώρου μὲ τὴν ἐπιγραφὴ, ὅπως λέγεται, ἀλλὰ προεξέχουν ἀπὸ τὸ νότιο τοῖχο του.

7. Ἀνάλογης σύνθεσης ἐπιγραφὴ μὲ κείμενο ἑπτὰ σειρῶν ἐντὸς κύκλου ἀποκαλύφθηκε πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια σὲ παρόμοιο ψηφιδωτὸ δάπεδο λουτροῦ στὰ Ἱεροσόλυμα. Βλ. Π. Ἀσημακοπούλου-Ἀτζακᾶ, «Οἱ δωρητὲς στὶς ἐλληνικὲς ἀφιερωματικὲς ἐπιγραφές τοῦ ἀνατολικοῦ κράτους στὴν ὀψιμη ἀρχαιότητα», στό: Ἀρμός (τιμητικὸς τόμος στὸν καθηγητὴ Ν. Κ. Μουτσόπουλο) Α΄ Θεσσαλονίκη 1990, σ. 236, 238, εἰκ. 13 (ἀπὸ Crowfoot, PEFQSt 1929, pl. IV).

8. Ὁ.π., 80-81, ὅπου γιὰ τὸ σύνολο τῆς ἐπιγραφῆς δίνεται ἡ ἀκόλουθη μεταγραφὴ.

- i) (ΟΥ) Β(οῖθ)ει -Α- Κ(ύριε)
- ii) (Π)ΡΟΝΟΙΑ Κ(αί) ΣΠΟΥΔΗ ...
- iii) (ΙΣΑ)ΝΝΟΥ ΕΝ...

9. Ὁ.π., 83-84.

Ἄσυμφωνία διαπιστώνεται ἀνάμεσα στοὺς ἀνασκαφεῖς καὶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς χρονολόγησής τῆς ἐπιγραφῆς. Ὁ Γ. Λάββας τὴν τοποθετεῖ στὰ τέλη τοῦ 5ου ἢ νωρὶς στὸν 6ο αἰῶνα, ἐνῶ οἱ ἀνασκαφεῖς προτείνουν τὸν 5ο αἰῶνα καὶ κλείνουν πρὸς τὰ τέλη του. Ἐκεῖ ποὺ συμφωνοῦν μεταξύ τους εἶναι ὅτι τὸ συγκεκριμένο δάπεδο τῶν προσκτισμάτων μὲ τὴν ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴ ἀποτελεῖ μεταγενέστερη προσθήκη, τουλάχιστον 50 μὲ 70 χρόνια, καὶ ὅτι τὸ ὀκτάγωνο κτίστηκε στὰ χρόνια τοῦ ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων Ἰουβενάλιου (422-458). Διαπιστώνεται μάλιστα μιὰ διάθεση πρῶτης χρονολόγησής τοῦ ὀκταγώνου μέσα στὰ εἴκοσι χρόνια ποὺ μεσολαβοῦν ἀνάμεσα στὴν Γ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τῆς Ἐφέσου καὶ τὴν Δ΄ τῆς Χαλκηδόνος (431-451). Στὴν τελευταία καὶ ἐκτενέστερη παρουσίαση τοῦ μνημείου συσχετίζουν τὸ ὀκτάγωνο, χρονολογικά, μὲ τὴ βασιλικὴ τῆς Santa Maria Maggiore τῆς Ρώμης (432-440)¹⁰. Σὲ διαφορετικὴ ὁμως θέση τῆς ἴδιας δημοσίευσής ἐπιλέγονται τὰ μέσα τοῦ 5ου αἰῶνα¹¹.

Ἡ ἀποψη τῆς R. Avner περὶ ὑπαρξῆς μονογράμματος στὴν ἐπιγραφὴ, εἶναι πολὺ πειστικὴ καὶ δὲν μένει παρὰ νὰ ἐπιχειρηθεῖ ἡ ἀποκρυπτογράφησή του. Οἱ χαρακτῆρες του εἶναι ξεκάθαροι καὶ διαβάζονται εὐκολα. Ἀντιστοιχοῦν στὰ γράμματα I, O, Y, B, A, P, X, Σ, K ὅπου τὸ *γιῶτα* ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὴν προεξέχουσα ὀρθία κεραία τοῦ *βῆτα*, τὸ *δμικρον* καὶ τὸ *ὑψιλον* συναπαρτίζουν τὸν δίφθογγο *ου*, τὸ *ρῶ* ἀποδίδεται μὲ τὴν ἀνοικτὴ μορφή του στὸ δεξιὸ πάνω πέρας τοῦ γράμματος *χι*, ἐνῶ τὸ *σίγμα* καὶ τὸ *κάπα* συνενώνονται μὲ πετυχημένο τρόπο, χρησιμοποιώντας γιὰ τὸ πρῶτο τῶν δύο γραμμάτων τὴν ἀρχαϊκότερη γωνιώδη μορφή του. Ἔτσι, ἡ εὐθύγραμμη ράχη τοῦ γράμματος *σίγμα* ἀποτελεῖ ταυτόχρονα τὴν κάθετη κεραία τοῦ γράμματος *κάπα*.

Ἀκολουθώντας λοιπὸν τὴ δεδομένη σειρὰ τῶν χαρακτήρων προτείνω τὴν ἀνάγνωση *ΙΟΥΒ(ενάλιος) ΑΡΧ(ιεπί)ΣΚ(ολος)*, γιὰ τὸ συγκεκριμένο μονόγραμμα, σὲ ὀνομαστικὴ πτώση, καὶ γιὰ τὸ σύνολο τῆς ἐπιγραφῆς τὴν παρακάτω προκαταρκτικὴ μεταγραφὴ¹².

10. Ὁ.π., 70. Ἡ βασιλικὴ τῆς Santa Maria Maggiore στὴ Ρώμη θεωρεῖται ὡς ὁ ἀρχαιότερος ἀφιερωμένος στὴ Θεοτόκο ναός. Βλ. R. Krautheimer, *Παλαيوχριστιανικὴ καὶ Βυζαντινὴ Ἀρχιτεκτονικὴ* (μτφρ. Φ. Μαλλοῦχου-Τουφάνο), Ἀθήνα 1991, 161.

11. Lavas, «Kathisma», 68.

12. Ἡ φιλολογικὴ μεταγραφὴ δίνεται λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τῆς παρουσίης μελέτης. Ἡ τελευταία σειρὰ ἐνδέχεται νὰ μὴν περιεῖχε κείμενο, ἀλλὰ νὰ ἔφερε ἓνα συμμετρικὸ διακοσμητικὸ θέμα, ὅπως συμβαίνει σὲ μιὰ ἐπιγραφὴ καλλιτεχνικῶν ἀξιώσεων ἀπὸ τὴν Ἀπάμεια. Βλ. Ἀσημακοπούλου-Ἀτζαῶ, ὁ.π. (σημ. 7), 232, εἰκ. 7 (ἀπὸ Balty, L' *énêque* Paul, fig. 4).

+

ΙΟΥΒ(ενάλιος) ΑΡΧ(ιεπί)ΣΚ(οπος)

[Π]ΡΟΝΟΙΑ Κ(αὶ) ΣΠΟΥΔΗ

[ΙΩ]ΑΝΝΟΥ ΕΝ[.....]Σ

4 [-----ca 14-16-----]

[-----ca 13-15-----]

[-----ca 11-13-----]

[-----?-----]

Ὁ μνημονευόμενος Ἰουβενάλιος εἶναι ὁ πρῶτος κατὰ χρονολογικὴ σειρὰ «πατριάρχης» Ἱεροσολύμων¹³, ὁ ὁποῖος ἱεράρχησε στὴν σιωνίτιδα Ἐκκλησία ὡς ἀπλὸς ἐπίσκοπος, ἀπὸ τὸ 422 ἕως τὸ 451, καὶ στὴ συνέχεια ὡς ἀρχιεπίσκοπος μέχρι τὸ 458. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, τὰ δύο πρῶτα χρόνια τῆς «πατριαρχίας» του¹⁴ παρέμεινε στὴν Κωνσταντινούπολη, ἐξαιτίας τῆς βίαιης ἀποπομπῆς του ἀπὸ τὸν Αἰγύπτιο μοναχὸ Θεοδόσιο, ὁ ὁποῖος ἐξελέγη μονοφυσίτης ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων¹⁵. Τὸ 453 μὲ στρατιωτικὴ ἐπέμβαση τοῦ αὐτοκράτορα Μαρκιανοῦ, ἀπομακρύνθηκε ὁ μονοφυσίτης Θεοδόσιος καὶ ἐπανήλθε στὴ θέση του ὁ ὀρθόδοξος Ἰουβενάλιος, ὡς ἐνεργὸς πλέον ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων, πέμπτος στὴν τάξη, τίτλος ποῦ δόθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν ἴδιο κατὰ τὴ διάρκειά τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, μὲ συνοδικὴ πράξη ποῦ ἔγινε στίς 26 Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 451.

Τὸ συγκεκριμένο μονόγραμμα τοῦ Ἰουβενάλιου μαρτυρεῖ τὴν τελευταία περιόδο τῆς ἱεραρχίας του, κατὰ τὴν ὁποία ἀνιψώθηκε σὲ ἀρχιεπίσκοπο (451-458)¹⁶, ἂν καὶ ὁ ἴδιος ὑπερέβαινε στὴν πράξη τίς ἐκκλησιαστικὲς του

13. F. Kattenbusch, «Juvenal, erster Patriarch von Jerusalem», *RE*³ 9, 659-662.

14. Ἡ λέξη *πατριάρχης* καὶ τὰ παράγωγά της τίθενται ἐντὸς εἰσαγωγικῶν ἐπειδὴ ὁ κορυφαῖος αὐτὸς ἐκκλησιαστικὸς τίτλος δὲν εἶχε ἀκόμη χρησιμοποιηθεῖ στὰ χρόνια τοῦ Ἰουβενάλιου. Ὁ συγκεκριμένος τίτλος θεωρεῖται ὅτι ἀποδόθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸν Κωνσταντινουπόλεως Ἀκάκιο, πρὸς τὰ τέλη τοῦ 5ου αἰ.

15. Βλ. C. De Boor, *Theophanis Chronografia I*, Hildesheim-New York 1980, 107.6-27, ὅπου περιγράφονται τὰ σχετικὰ γεγονότα.

16. Ἀναφορικά μὲ τὸν ἐκκλησιαστικὸ τίτλο τοῦ ἀρχιεπισκόπου βλ. τὸ κατατοπιστικὸ καὶ ἰδιαίτερα ἐκτενὲς λήμμα τοῦ Γ. Κονιδάρη στὴ *Θρησκευτικὴ καὶ Ἡθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια* τ. 3, στ. 318-333, ὅπου γίνεται λόγος καὶ γιὰ τὴ μετονομασία τῶν κορυφαίων ἀρχιεπισκόπων σὲ πατριάρχες. Ὁ τίτλος τοῦ ἀρχιεπισκόπου συνοδεύει τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουβενάλιου καὶ στὸν Βίο τοῦ Ἀγίου Θεοδοσίου (D. Baldi, *Enchiridion*

ἀρμοδιότητες, πρὶν ἀκόμα τοῦ δοθεῖ τὸ ἱεραρχικὸ ἀξίωμα τοῦ πέμπτου στῆν τάξῃ ἀρχιεπισκόπου¹⁷. Ἐπομένως, ἡ ἐν λόγῳ ἐπιγραφὴ δίνει ἓνα ἐνδεικτικὸ *terminus ante quem* (458) γιὰ τὴν ψηφοθέτηση τοῦ συγκεκριμένου δαπέδου καί, κατ' ἐπέκταση, γιὰ τὴν ἀνέγερση τῆς ἐνότητος τῶν δυτικῶν προσκτισμάτων, τὰ ὅποια δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀπέχουν κατὰ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀνέγερση τοῦ ὀκταγώνου παρὰ μόνο τόσο, ὅσο ἀπαιτεῖ ἡ σταδιακὴ ἀνοικοδόμησις ἑνὸς ἔργου αὐτῆς τῆς κλίμακας. Εἶναι προφανὲς ὅτι, ὅπως συμβαίνει σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις, θὰ εἶχε δοθεῖ κάποια προτεραιότητα στὸν κατ' ἑξοχὴν ἱερὸ χώρου τοῦ ὀκταγώνου, ὁ ὁποῖος, ἀκόμη καὶ ἐὰν ὑποθέταμε ὅτι δὲν σχετίζεται μὲ τὸ «Κάθισμα» τῆς Παναγίας, ἀποτελεῖ ἓνα ἀναμφίβολο ἔργο τοῦ Ἰουβενάλιου¹⁸. Ἔτσι λοιπὸν ἡ ἐπιγραφὴ μὲ τὸ μονόγραμμα ἔρχεται νὰ ἐνισχύσει μὲ τὴ σειρὰ τῆς τὴν ταύτιση ποὺ ἔχουν προτείνει οἱ ἀνασκαφεῖς μὲ βάση τὶς ἐκκλησιαστικὲς πηγές, ἀνατρέπονται ὅμως οἱ ἐκτιμήσεις τους ἀναφορικὰ μὲ τὶς οἰκοδομικὲς φάσεις τοῦ ὅλου συγκροτήματος¹⁹.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, στὰ χρόνια τοῦ Ἰουβενάλιου ἐγκαινιάστηκε ἡ Λαύρα τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου (429), καθὼς καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου (438/439), κοντὰ στὴν Ἱερουσαλήμ²⁰. Τὸ δεῦτερο ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ἔργα ἐγινε

Locorum Sanctorum, Ἱερουσαλήμ 1982, 93-94). Ἐπειδὴ ὅμως πρόκειται γιὰ πολὺ μεταγενέστερη ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴ πηγὴ, δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ἄμεση μαρτυρία γιὰ τὸ συσχετισμὸ τῆς μὲ τὸ ἀκριβὲς χρονικὸ πλαίσιο ἀνίδρυσης τοῦ Καθίσματος τῆς Παναγίας.

17. Γιὰ τὸν ἐπίσκοπο Ἰουβενάλιο καὶ τὸ ἔργο του βλ. τὸ συνοπτικὸ, ἀλλὰ περιεκτικὸ λῆμμα τοῦ Ἱ. Κωνσταντινίδη στὴ *Θρησκευτικὴ καὶ Ἡθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια*, τ. 6, στ. 918-920, ὅπου γίνεται λόγος καὶ γιὰ κάποιες ὑπερβάσεις δικαιωμάτων του πρὶν ἀκόμη τοῦ δοθεῖ ἐπίσημα ὁ τίτλος τοῦ ἀρχιεπισκόπου, τὸν ὁποῖο διεκδικοῦσε ἐπίμονα, ὅπως καὶ οἱ προκατόχοί του. Σχετικὰ μὲ τὸ θέμα βλ. Β. Στεφανίδης, *Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία*, Ἀθήνα 1978⁴, 284.

18. Γιὰ τὸ «Κάθισμα» τῆς Παναγίας εἶχε προταθεῖ παλαιότερα ἄλλο μνημεῖο, μιά βασιλικὴ στὴ θέση Ramat Rahel· βλ. P. Testini, «The "Kathisma" Church and Monastery», στὸ: Y. Aharoni, *Excavations at Ramat Rahel, Seasons 1959 and 1960*, Ρώμη 1962, 73 κέ., ὅπου καὶ οἱ σχετικὲς μὲ τὸ θέμα γραμματειακὲς πηγές.

19. Ἡ ὑπαρξὴ μεταγενέστερης οἰκοδομικῆς φάσης στὸ περικεντρὸ κτήριο τοῦ συγκροτήματος ἔχει πιστοποιηθεῖ ἀνασκαφικὰ ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν δύο ἐπάλληλων δαπέδων του (Lavas, «Kathisma», 73, εἰκ. 9). Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο μὲ τὸ ψηφιδωτὸ δάπεδο ποὺ φέρει τὴν ἐπιγραφὴ, τὸ ὁποῖο θὰ πρέπει νὰ συνδεθεῖ μὲ τὴν πρώτη ψηφιδωτὴ ἐπίστρωση τοῦ περικεντρὸν ναοῦ.

20. Χ. Παπαδόπουλος, *Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων*, Ἀθήνα 1970², 176 καὶ 181, ὅπου καὶ σχετικὴ βιβλιογραφία.

ἀναμφίβολα μὲ τὴν οἰκονομικὴ ὑποστήριξη τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα προσκυνήματα τῶν Ἀγίων Τόπων²¹. Τὸ συγκρότημα τοῦ ὀκταγώνου θὰ μπορούσε νὰ συνδεθεῖ μὲ τὴν παρουσία τῆς πρώην αὐτοκράτειρας Εὐδοκίας στὴν Ἱερουσαλὴμ, συζύγου τοῦ Θεοδοσίου Β΄, ἡ ὁποία διέμεινε ἐκεῖ ἐξορισμένη ἤδη ἀπὸ τὸ ἔτος 444, ὅπου καὶ πέθανε (+460)²². Θὰ μπορούσε ἐπίσης νὰ συσχετισθεῖ καὶ μὲ τὴ στρατιωτικὴ παρέμβαση τοῦ αὐτοκράτορα Μαρκιανοῦ, τοῦ ἔτους 453, μιὰ δυναμικὴ ἐνέργεια ποὺ στόχευε στὴν ἀπομάκρυνση τῶν μονοφυσιτῶν καὶ στὴν ἀποκατάσταση τοῦ ὀρθόδοξου Ἰουβενάλιου στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο τῶν Ἱεροσολύμων.

Τὸ συμπῆλημα τῆς ἐπιγραφῆς ἀποδίδεται μὲ ἰδιαίτερα καλλιτεχνικὸ τρόπο καὶ παραπέμπει σὲ μονόγραμμα σφραγίδας. Ἡ θέση του, ἀνάμεσα στὸν πρῶτο ὁδηγὸ καὶ στὸ ὑπερκείμενο καμπύλο τμήμα, ὑποχρέωσε τὸν καλλιτέχνη νὰ προβεῖ σὲ μιὰ σύνθεση μὲ τὸ κεντρικὸ τμήμα ἀρκετὰ πεπλατυσμένο, ἔτσι ὥστε τὸ μονόγραμμα νὰ ἔχει τὶς ἀπαιτούμενες ἐπιμήκεις ἀναλογίες. Ἐὰν λοιπὸν φανταστοῦμε τὸ γράμμα *χι* στὴ συνήθη ἰσοσκελῆ μορφή του, μὲ ἓνα μεγαλύτερο *ἄλφα* στὸ κάτω τμήμα του, καθὼς καὶ ἓναν ἀντίστοιχο μέγεθος σταυρὸ σὲ ψηλότερη θέση, τότε προκύπτει τὸ ἴδιο μονόγραμμα μὲ ἀναλογίες ταιριαστὲς γιὰ τὴν ἐγγράφη τους ἐντὸς κύκλου. Εἶναι πολὺ πιθανόν, μὰ τέτοια σφραγίδα νὰ κατασκευάστηκε στὴν Κωνσταντινούπολη κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐκεῖ παραμονῆς τοῦ Ἰουβενάλιου, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπίσημη ἀναγόρευσή του σὲ ἀρχιεπίσκοπο, καὶ νὰ ἀποτελέσει τὸ πρότυπο κατὰ τὴ μεταφορὰ τοῦ μονογράμματος στὴν ἐπιγραφή.

Στὴ δεύτερη καὶ τρίτη σειρὰ τῆς ἐπιγραφῆς γίνεται λόγος γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀνέλαβε τὴν κατασκευὴ, τουλάχιστον, τοῦ ψηφιδωτοῦ δαπέδου. Ἡ φόρμουλα *προνοία καὶ σπουδῇ* σὲ δοτικὴ πτώση ἢ καὶ σὲ γενικὴ ἀπαντὰ σὲ ἐπι-

21. Krauthimer, ὁ.π. (σημ. 10), 196-198. Σύμφωνα μὲ τὸ συγγραφέα, ὁ ναὸς τοῦ Ἀγίου Στεφάνου τῶν Ἱεροσολύμων, στὸν τύπο τῆς βασιλικῆς, ἀποτελεῖ ἔργο τῆς αὐτοκράτειρας Εὐδοκίας καὶ χρονολογεῖται ἀνάμεσα στὸ 437 καὶ τὸ 460. Βλ. καὶ τὴν ἐπόμενη σημείωση.

22. Παπαδόπουλος, ὁ.π. (σημ. 20), 182 καὶ 195, ὅπου ὁ θάνατος τῆς Εὐδοκίας τοποθετεῖται στὸ ἔτος 460, μὲ βάση τὸν Βίο τοῦ Ἀγίου Εὐθυμίου, ἐνῶ στὴ Χρονογραφία τοῦ Θεοφάνη (C. De Boor, 190.14) καταγράφεται στὰ γεγονότα τοῦ πέμπτου ἔτους τῆς βασιλείας τοῦ Μαρκιανοῦ. Ὡστόσο, τὸ ἔτος 460 ἔχει γίνε γενικῶς ἀποδεκτό. Στὴν παραπάνω μονογραφία τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἀναφέρεται ὡς τόπος ταφῆς τῆς αὐτοκράτειρας Εὐδοκίας ἓνας δεύτερος ναὸς τοῦ Ἀγίου Στεφάνου, ὁ ὁποῖος ἐγκαινιάστηκε τὴν 26ῃ Ἰουνίου 460, χωρὶς νὰ παρατίθενται οἱ πηγές του (σελ. 194).

γραφές ανατολικῶν ἐπαρχιῶν ἤδη ἀπὸ τοὺς ὕστερους αὐτοκρατορικοὺς χρόνους²³ καὶ δηλώνει κυρίως τὸν ὑπεύθυνον τοῦ ἔργου. Τὰ δύο γράμματα *ἐφιλον* (E) καὶ *νῦ* (N)²⁴, ποὺ ἔπονται μετὰ τὴ γενικὴ τοῦ ὀνόματος Ἰωάννου δὲν παρέχουν ἀσφάλεια γιὰ τὴν ἀπόδοσή τους σὲ συγκεκριμένη λέξη. Θὰ μπορούσαν νὰ συναποτελοῦν τὴν πρόθεση *ἐν* καὶ νὰ ἀκολουθεῖ κάποια ἔκφραση, ὅπως π.χ. *ἐν Χριστῷ*, ἢ κάποιος χρονικὸς προσδιορισμὸς τοῦ τύπου *ἐν ἔτει...*, *ἐν χρόνοις ...*, *ἐν μηνί ...* κ.ἄ.²⁵, ὅπως ἀφήνει νὰ ἐννοηθεῖ ἡ R. Avner²⁶. Θὰ μπορούσε ἐπίσης νὰ ἀποτελοῦν τὴν ἀρχὴ τοῦ ρήματος, δηλωτικοῦ τῆς πράξης, ὅπως π.χ. *ἐνίδρυται*, *ἐνοικωδομήθη*, *ἐνεκαινίσθη* (ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ *ἀνεκαινίσθη*) κ.ἄ. Ὅλα αὐτά, καὶ πολλὰ ἄλλα εἶναι πιθανά, ἀφοῦ λείπουν τὰ ὑπόλοιπα συμφραζόμενα. Ἀνάμεσα σὲ αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ γινόταν λόγος γιὰ τὸ εἶδος τοῦ ἔργου, τὸν χρόνο κατασκευῆς καί, ἐνδεχομένως, νὰ ὑπῆρχαν περισσότερα τοῦ ἐνὸς ὀνόματα.

Φυσικά, ὄχι μόνον δὲν ἀποκλείεται, ἀλλὰ θὰ ἦταν ἀναμενόμενο, μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννη νὰ ἀναγραφόταν ἓνα οὐσιαστικὸ μὲ τὸ ὅποιο θὰ δηλωνόταν ἡ ιδιότητά του. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση θὰ ταίριαζε ἡ λέξη *ἐγκλειστος*, ἀλλὰ μὲ τὸν γραμματικὸν τύπον *ἐγκλειστος*, -ου, ἢ καὶ τὸν ἀνορθόγραφο *ἐνκληστος*, -ου, ὅπως ἀπαντᾷ σὲ σύγχρονη ἐπιγραφή ἀπὸ τὴ Σκυθόπολη τῆς ἰδίας περιοχῆς²⁷. Ὡστόσο, τὰ εἰκαστικά δεδομένα τῆς ἐπιγραφῆς ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ αὐτὴ τὴν ἀποψη, ὅπως θὰ φανεῖ στὴ συνέχεια.

23. Βλ. σχετικὰ παραδείγματα στό: Y. Meimaris, *Chronological Systems in Roman-Byzantine Palestine and Arabia. The Evidence of the dated Greek Inscriptions*, ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ 2, Ἀθήνα 1992, 59 ἀρ. 8, 116 ἀρ. 93, 117 ἀρ. 94, 174 ἀρ. 47, 175 ἀρ. 49, 50, 52, 180 ἀρ. 71, 184 ἀρ. 87, 188 ἀρ. 99, 189 ἀρ. 104, 193 ἀρ. 117 καὶ 118 κ.ἄ. Στις περισσότερες περιπτώσεις ἀναγράφεται μόνον ἡ μία ἀπὸ τίς δύο λέξεις ἢ καὶ μὲ ἄλλη παρεμφερῆ, ὅπως στὴ σ. 263 ἀρ. 387. Βλ. εἰδικότερα τὴν ἐπιγραφή στὴ σ. 178 ἀρ. 64, ὅπου ἀναφέρονται ξεχωριστὰ οἱ *προνοηταί* καὶ ὁ *οἰκοδόμος* ἐνὸς ἔργου. Παρομοίως στὴ σ. 182 ἀρ. 80. Γιὰ τὴ χρῆση τῆς λέξης *σπουδὴ* βλ. G. Dargon-D. Feissel, *Inscriptions de Cilicie*, Παρίσι 1987, 166.

24. Γιὰ τὴν παρουσία τοῦ *νῦ* δὲν μπορούμε νὰ εἰμαστε ἀπολύτως βέβαιοι, ἐπειδὴ σώζεται μόνον τὸ πάνω ἀριστερὸ τμήμα τοῦ γράμματος. Ἡ σκούρα κάθετη γραμμὴ, ποὺ διακρίνεται σὲ μικρὴ ἀπόσταση πρὸς τὰ δεξιά, ἀνήκει στό ὑπόστρωμα ἀποκολλημένων ψηφίδων. Θὰ μπορούσε, ἐπομένως, ἀντὶ τοῦ γράμματος *νῦ* νὰ προταθεῖ τὸ *μῦ*, μὲ τὴν προϋπόθεση ὅτι θὰ παρουσίαζε μιὰ ἐξαιρετικὰ πεπλατυσμένη μορφή.

25. Βλ. ἐνδεικτικὰ Meimaris, *ὁ.π.* (σημ. 23), 69 ἀρ. 2, 70 ἀρ. 7, 87 (29), 107 ἀρ. 71, 108 ἀρ. 75, 113 (88), 116 (93), 131 (131) κ.ἄ.

26. Lavas, «Kathisma», 84.

27. Meimaris, *ὁ.π.* (σημ. 23), 86 ἀρ. 19.

Ἐπισημαίνεται ὅτι στὴν ἴδια σειρὰ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννη διασώθηκε μεγάλο τμῆμα ἀπὸ τὸ λευκὸ βάθος ποὺ μεσολαβοῦσε ἀνάμεσα στὰ πάνω ὄρια τῶν γραμμάτων καὶ τὸν ὑπερκείμενο ὁδηγό. Τὰ γεμίσματα αὐτά, τόσο στὴν ἴδια σειρὰ ὅσο καὶ στὴν προηγούμενη, ἀποτελοῦνται ἀπὸ δύο ἕως τέσσερις σειρὲς ψηφίδων, ἀπὸ τίς ὁποῖες οἱ πλησιέστερες πρὸς τοὺς ὁδηγοὺς εἶναι εὐθύγραμμες, ἐνῶ οἱ πλησιέστερες πρὸς τὸ κείμενο ἀκολουθοῦν τὸ δεδομένο σχῆμα τῶν γραμμάτων.

Καθὼς, λοιπόν, μετὰ τὰ γράμματα Ε καὶ Ν, τὸ γέμισμα παρουσιάζει διπλὸ κυματισμὸ μποροῦμε νὰ ποῦμε μὲ βεβαιότητα ὅτι ἀκολουθοῦσαν δύο στοιχεῖα μὲ καμπύλες τίς πάνω ἀπολήξεις τους, ὅπως τὰ γράμματα Ε, Θ, Ο, Σ, καθὼς καὶ τὸ Ρ, ποὺ στὴ συγκεκριμένη ἐπιγραφή ἀποδίδεται μὲ ἓναν κανονικὸ κύκλο στὸ πάνω μέρος του. Ἀπὸ τὰ πέντε αὐτὰ γράμματα μποροῦν νὰ ἀποκλειστοῦν τὸ Ο καὶ τὸ Ρ, ἐπεὶ οἱ πάνω καμπύλες ἀπολήξεις τους εἶναι πολὺ κλειστὲς καὶ δὲν συμβιβάζονται μὲ τίς δύο ἀνοικτὲς ὑποδοχὲς τοῦ λευκοῦ βάθους²⁸. Ἔτσι, δὲν ἀπομένουν παρὰ μόνον τὰ γράμματα Ε, Θ καὶ Σ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ἐὰν συνδυασθοῦν ἀνά δύο, προκύπτει ἓνας ἐλάχιστος ἀριθμὸς πιθανῶν λέξεων²⁹. Ἀνάμεσα σ' αὐτές, ὡς πιὸ ταιριαστὴ μὲ τὰ ὑπολείμματα τοῦ βάθους καὶ τὸ διαθέσιμο μῆκος τοῦ χάσματος, θὰ ἐπέλεγα τὴ μετοχὴ ἐνθέντος καὶ θὰ πρότεινα, γιὰ τὸ σύνολο τῆς ἐπιγραφῆς, τὴν παρακάτω μεταγραφή:

28. Τὸ πάνω τμῆμα τοῦ ὀμικρον σὲ ὅλες τίς ἄλλες θέσεις τῆς ἴδιας ἐπιγραφῆς παρουσιάζει ἐλαφρῶς ὀξεῖα ἀπόληξη ἢ ὁποῖα ἀκολουθεῖται μὲ ὁμοιο τρόπο καὶ ἀπὸ τίς λευκὲς ψηφίδες ποὺ τὸ περιβάλλουν. Τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ στοιχεῖο δὲν ὑπάρχει στὸ σωζόμενο λευκὸ βάθος ποὺ ἔπεται ἀμέσως μετὰ τὰ γράμματα Ε καὶ Ν. Ὁ συγκεκριμένος χαρακτήρας τοῦ ὀμικρον προοιονίζει τὴ σταγονόσχημη μορφή του, ἢ ὁποῖα θὰ ἐξελιχθεῖ μὲ ἐμφατικὸ τρόπο μετὰ τὰ τέλη τοῦ 5ου αἰῶνα καὶ θὰ γενικευθεῖ στὰ χρόνια τοῦ Ἰουστινιανοῦ.

29. Ἐπισημαίνεται, ἀκόμη μιὰ φορά, ὅτι στὸ τέλος τῆς τρίτης σειρᾶς ἔχει διασωθεῖ τὸ πάνω τμῆμα ἐνὸς καμπύλου γράμματος, κάπως συμπτισμένου, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἀπόληξη τῆς προηγούμενης σειρᾶς, ὅπου ὑπάρχει ἓνα Η μὲ χαμηλότερη τὴ δεξιὰ κεραία του. Στὸ κενὸ ποὺ μεσολαβεῖ ἀνάμεσα στὸ κολοβὸ Ν καὶ τὸ τελευταῖο γράμμα τῆς τρίτης σειρᾶς ὑπολογίζεται ὅτι χωροῦσαν πέντε γράμματα. Ἐπομένως, οἱ πιθανότητες γιὰ τὴν παρουσία ἄλλης λέξης ἀπὸ τὴν προτεινόμενη περιορίζονται πολὺ περισσότερο, ἀκόμη καὶ ἂν θέλαμε στὴ θέση τοῦ Ν νὰ θέσουμε Μ ἢ νὰ διαβάσουμε τὰ γράμματα ΕΝ ὡς πρόθεση. Τὸ συμπτισμένο γράμμα τῆς τρίτης σειρᾶς ἀποτελεῖ ἰσχυρὴ ἔνδειξη, ὅτι ἀποτελεῖ τὸ τελευταῖο τῆς ἀναζητούμενης λέξης. Εἶναι προφανές ὅτι ὁ καλλιτέχνης αὐτοῦ τοῦ ἔργου διέθετε πολλὰς δεξιότητες καὶ ἴσως δὲν ἐπιθυμοῦσε τὸν χωρισμὸ τῶν λέξεων, ὅπως συμβαίνει σὲ ἐπιγραφὰς αὐξημένων ἀπαιτήσεων.

	+
	Ἰουβ(ενάλιος) Ἀρχ(ιεπί)σκ(οπος).
	[Π]ρονοία κ(αι) σπουδῇ
	[Ἰω]άννου, ἐν[θέντο]ς
4	[-----ca 14-16-----]
	[-----ca 13-15-----]
	[-----ca 11-13-----]
	[-----?------]

Ἡ μεταγραφή τοῦ μονογράμματος δίνεται συμβατικά σέ ὀνομαστική πτώση, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζουμε τὴν πρόθεση τοῦ συντάκτη τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐὰν πρόκειται γιὰ ἔμμεση δήλωση τοῦ χρόνου κατασκευῆς τοῦ ἔργου, ὅπως συμβαίνει κατὰ κανόνα σέ ψηφιδωτὲς ἐπιγραφές μὲ ἀναλυτικὰ κείμενα, τότε ὀφείλουμε νὰ τὸ ἀποδώσουμε μὲ τὴ συνήθη φόρμουλα + (Ἐπὶ) Ἰουβ(εναλίου), Ἀρχ(ιεπι)σκ(όπου) [π]ρονοία κ(αι) ... Καθὼς ὁμως πρόκειται γιὰ μονόγραμμα μὲ χαρακτηριστικὰ σφραγίδας, ἐνδέχεται νὰ ὑποκρύπτεται μίᾳ δήλωση τιμητικῆς προσφορᾶς τοῦ χορηγοῦ πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰουβενάλιου, ὁπότε θὰ ταίριαζε μίᾳ ἔκφραση σέ δοτική χαριστική τοῦ τύπου + Ἰουβ(εναλίῳ) Ἀρχ(ιεπι)σκ(όπῳ) [π]ρονοία κ(αι) ... Ἐπίσης, θὰ μπορούσαμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ἰουβενάλιος ζήτησε τὴν ἀναγραφή τοῦ μονογράμματός του στὴν ἐπιγραφή, δηλώνοντας, ἔτσι, μὲ ἐπίσημο καὶ λιτὸ τρόπο τὴν πατρότητα τοῦ ἔργου.

Μὲ τὴ μετοχὴ ἐν[θέντο]ς, ποὺ προτείνεται γιὰ τὴ συμπλήρωση τῆς δεύτερης σειρᾶς, θὰ μπορούσε νὰ δηλώνεται ἔμμεσα ἡ ιδιότητα τοῦ Ἰωάννη. Σύμφωνα μὲ τὴν εἰδικὴ σέ θέματα ψηφιδωτῶν δαπέδων Π. Ἀσημακοπούλου-Ἀτζακᾶ, «τὸ ρῆμα τίθημι πολλαπλὰ συνδέεται μὲ τὴν ὁρολογία τῇ σχετικῇ μὲ τὴν ψήφωση ἀπὸ τὸν 3ο κιόλας προχριστιανικὸ αἰῶνα, ...»³⁰. Ἐὰν λοιπὸν ἡ συμπλήρωση εἶναι ὀρθή, θὰ ἦταν εὐλόγο νὰ ταυτίσουμε τὸν ἀναφερόμενο Ἰωάννη τῆς ἐπιγραφῆς μὲ τὸν ψηφοθέτη τοῦ συγκεκριμένου δαπέδου, ποὺ κατὰ πᾶσα πιθανότητα φιλοτέχνησε καὶ τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ δύο ἐπάλληλα ψηφιδωτὰ δάπεδα τοῦ περιέκντρος κτηρίου³¹.

30. Π. Ἀσημακοπούλου-Ἀτζακᾶ, *Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ψηφοθέτη κατὰ τὴν ὕψιμη ἀρχαιότητα (3ος-7ος αἰῶνας)*, Ἀθήνα 1993, 52. Τῆς ἰδίας, *Σύνταγμα τῶν παλαιοχριστιανικῶν ψηφιδωτῶν δαπέδων τῆς Ἑλλάδος II, Πελοπόννησος-Στερεὰ Ἑλλάδα*, Θεσσαλονίκη 1987, 31-32, ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία.

31. Lavas, «Kathisma», 73, εἰκ. 9.

Ὅπως καὶ νὰ ἔχει τὸ θέμα, ἐκεῖνο ποὺ κερδίζουμε ἀπὸ τὴ μοναδικὴ ἐπιγραφή τοῦ παλαιοχριστιανικοῦ αὐτοῦ συγκροτήματος τῶν Ἁγίων Τόπων εἶναι ἡ ταύτιση τοῦ μονογράμματος, τὸ ὁποῖο προσφέρει μιὰ σταθερὴ βάση γιὰ τὴ μελέτῃ τῆς ἱστορίας ἐνὸς ἀπὸ τὰ σημαντικότερα χριστιανικὰ μνημεῖα τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τῶν Ἱεροσολύμων. Πρόκειται γιὰ ἓνα παλαιοχριστιανικὸ συγκρότημα, τὸ ὁποῖο σχεδιάστηκε, καθὼς φαίνεται, ὡς ἐνιαῖο πρόγραμμα καὶ ὁλοκληρώθηκε γύρω στὸ 455, ἐπὶ ἀρχιεπισκοπίας Ἰουβενάλιου. Θὰ ἦταν εὐλόγο νὰ δεῖ κανεὶς, πίσω ἀπὸ τὸ κορυφαῖο αὐτὸ ἀρχιτεκτονικὸ ἔργο, τὴν παρουσία τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας καὶ νὰ τὸ ἐρμηνεύσει ὡς ἐπισφράγισμα μιᾶς θρησκευτικῆς πολιτικῆς στὰ ταραγμένα ἐκεῖνα χρόνια τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐνδειξὴ παροχῆς πρόσθετου κύρους στὸν ἀναβαθμισμένο, καὶ τυπικὰ πλεόν, ἱεραρχικὸ θρόνο τῶν Ἱεροσολύμων καί, κατ' ἐπέκταση, στὸν ὀρθόδοξο ἐκπρόσωπό του.

Ἔτσι, μὲ τὴν ἔννοια ποὺ ὁ Ἰουβενάλιος θεωρεῖται ὁ πρῶτος κατὰ χρονολογικὴ σειρὰ πατριάρχης Ἱεροσολύμων, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηριστεῖ καὶ τὸ συγκρότημα τοῦ «Καθίσματος τῆς Παναγίας» ὡς τὸ πρῶτο χρονολογικὰ ἔργο ἀπὸ τὴν ἀνύψωση τῆς ἐκεῖ ἐπισκοπῆς σὲ πατριαρχεῖο. Ἕνα ἔργο κορυφαῖο γιὰ τὴν ἱστορία τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, κυρίως ὁμως γιὰ τὴ χριστιανοσύνη. Ἕνα μεγάλο προσκύνημα στὸν δρόμο πρὸς τὴ Βηθλεέμ, ἀφιερωμένο στὴ μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἀντάξιο τοῦ ρόλου ποὺ ἔμελλε νὰ παίξει ὁ προκαθήμενος τῶν Ἁγίων Τόπων, ὡς πέμπτος στὴν τάξη πατριάρχης ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ³².

Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο
Θεσσαλονίκης

Γεώργιος Βελένης

32. Σὲ ἀρχετὲς δημοσιεύσεις, κυρίως θεολόγων, τὸ πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων χαρακτηρίζεται τέταρτο, μὲ πρῶτο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Δηλαδή, ἐξαιρεῖται τὸ πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης, παρόλο ὅτι γίνονται ἀναφορὲς σὲ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τῆς παλαιοχριστιανικῆς περιόδου [Βλ. ἐνδεικτικὰ Στεφανίδης, ὁ.π. (σημ. 17) 284]. Ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τῶν λημμάτων στὴ *Θρησκευτικὴ καὶ Ἡθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια*, ὅπου, τὸ πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, σὲ ἄλλα λήμματα μνημονεύεται ὡς τέταρτο καὶ σὲ ἄλλα ὡς πέμπτο γιὰ τὴν ἴδια περίοδο.

*RÉSUMÉ*TÉMOIGNAGE ÉPIGRAPHIQUE
DU PATRIARCHE JUVÉNAL DE JÉRUSALEM

Etude de l'inscription mosaïque réputée du site archéologique se trouvant au bord de la route qui unit Jérusalem à Bethléem où, d'après les fouilleurs, l'on mit au jour l'église du Siègne de Marie.

Il s'agit d'une inscription inscrite dans un cercle qui est conservée en état fragmentaire. Selon les calculs, son texte se déployait sur sept lignes dont la deuxième ainsi que la moitié gauche de la troisième ligne avaient été leus. La première ligne est occupée par une complication artistique à propos de laquelle avait été proposée la transcription (OY) Β(οήθει) -Α- Κ(ύριε).

La présente étude propose la lecture Ἰουβ(ενάλιος) Ἀρχ(ιεπί)σκ(οπος) (Juvénal Archevêque). Il s'agit du premier patriarche de Jérusalem, du point de vue chronologique. L'inscription date de la dernière période de son ministère (451-458), période qui marque également le début de la refondation de l'ensemble du complexe.

